

CRÍTICA CINEMA

Marcel·lí Borrell

La importància d'anomenar-se Wilde

1 De què va? Itàlia, 1936. Robert Windermere, ianqui ric dona diners en secret a Mrs. Erylne mentre l'esposa és assetjada per un *play-boy*...

2 Com va? El novembre de 1892, l'irlandès Oscar Wilde estrenava al St. James Theatre de Londres, *Lady Windermere's Fan*, subtítulada "comèdia al voltant d'una dona bona". Wilde donava el tomb al melodrama-segledinou convertint-lo en alta comèdia al refinat gust d'una *high society* que trobava pèssim exhibir el desori sentimental. Doncs ara el britànic Mike Barker evidencia un total menyspreu per l'estètica del malaurat dandy i a l'adaptació cinematogràfica d'*El ventall de Lady Windermere*

re es passa pel folre el distanciament emotiu de Wilde en el seu discurs teatral. Resten, sí, frases sucoses. Prenguin nota, *please*: "És absurd dividir la gent en bona i dolenta. La gent és encantadora o avorrida"; "Els homes envellixen però mai no milloren"; "Plorar és el refugi de les dones lletges i la ruïna d'algunes de boniques". Malgrat la prepotència d'un cineasta jove, Wilde ho encaixa. La nòmina d'actriu tampoc no millora la bondat de la proposta:

l'Helen Hunt corseca-da s'ho pren a la valenta i la hipervalorada Johansson és ultra maliciosa com per fer creïble l'esposa confusa.

3 I va: per a fidels d'Oscar Wilde i enamorades de l'amor vindicatiu.

A good woman

Director: Mike Barker. Intèrprets: Helen Hunt, Scarlett Johansson, Tom Wilkinson, Mark Umbers, Stephen Campbell. EUA-Gran Bretanya-Espanya, 2004. 93 minuts. Lauren.